

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13CoP/239/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5624204420
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2025:5624204420.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Miriam Štillovej, JUDr. Róberta Bebčáka, vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: A. B., nar. XX.XX.XXXX a C. B., nar. XX.XX.XXXX, obaja pobytom D. XXX/X, E. B. - F., zastúpení kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš, deti rodičov - otca: G. A. B., F., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom F. XXXX, H. I. J., Česká republika, prihlásený k trvalému pobytu v Slovenskej republike, K. XXX/X, L. M., zastúpený právnu zástupkyňou: JUDr. Monika Mattová, advokátka, so sídlom Zvonárska 8, Košice a matky: G. N. B., O. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale pobytom D. XXX/X, E. B. - F., zastúpená právnu zástupkyňou: JUDr. Barbora Vrbová, advokátka, so sídlom Wilsonova 6, 811 07 Bratislava, v konaní o úprave výkonu rodičovských práv a povinností (na čas do rozvodu manželstva), o odvolaní matky proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 9P/144/2024-112 zo dňa 18.07.2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výrokoch II. 1., II. 2., v závislom výroku III. o trovách prvoinštančného konania, výroku IV. 2. **p o t v r d z u j e .**

II. Rozsudok okresného súdu vo výroku IV. 1. **m e n í** takto: Otec maloletých detí **n e m á** nárok na náhradu separátnych trov konania za porušenie povinnosti matky ustanoviť sa na pojednávanie dňa 26.03.2025.

III. Žiaden z účastníkov **n e m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Liptovský Mikuláš (ďalej aj „súd prvej inštancie“) v prvom výroku schválil dohodu rodičov ohľadom maloletých detí A. a C. o úprave výkonu rodičovských práv a povinností ku maloletým deťom s výnimkou výživného otca na maloleté deti. Vo výroku II. 1. rozhodol, že otec je povinný prispievať na výživu maloletého A. a maloletého C. po 395 Eur mesačne, počnúc od 19.11.2025, vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred, k rukám matky maloletých detí, vo výroku II. 2. zameškané výživné na maloleté deti A. a C. za obdobie od 19.11.2025 do 30.06.2025 nevzniklo, vo výroku III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Vo výroku IV. 1. rozhodol, že matka maloletých detí je povinná nahradiť otcovi maloletých detí separátne trovy konania za porušenie povinnosti ustanoviť sa na pojednávanie 26.03.2025 vo výške 525,59 Eur, ktorých príjmateľom je advokátka zastupujúca otca maloletých detí, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo výroku IV. 2. matka maloletých detí je povinná nahradiť otcovi maloletých detí separátne trovy konania za porušenie povinnosti ustanoviť sa na pojednávanie 14.04.2025 vo výške 418,77 Eur, ktorých príjmateľom je advokátka zastupujúca otca maloletých detí, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na návrh matky doručený dňa 19.11.2024 o úprave výkonu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu manželstva, jeho odôvodnenie, rozsah vykonaného dokazovania a za aplikácie § 62, §75, § 76, § 77, § 78 Zákona o rodine, § 52, § 54, § 57, § 58 CMP rozhodol tak, ako uviedol vo výrokovvej časti svojho rozsudku.

3. Čo sa týka prvého výroku, súd prvej inštancie nezistil rozpor rodičovskej dohody, ktorú uzavreli rodičia o úprave výkonu rodičovských práv a povinností ku maloletým deťom s výnimkou výživného, s najlepším záujmom detí, preto dohodu schválil. Pri rozhodovaní o výživnom súd prvej inštancie skúmal možnosti a schopnosti rodičov a odôvodnené potreby maloletých detí. V čase rozhodovania súdu boli maloleté deti v predškolskom veku, A. mal 5 rokov a maloletý C. 2 roky. Žili v spoločnej domácnosti s matkou, s otcom sa stretávajú pravidelne najmä počas víkendov v párnych kalendárnych týždňoch, obvykle od štvrtku od 15:00 hod. do nedele do 18:00 hod. Čo sa týka výdavkov na maloleté deti, tieto súd prvej inštancie vyčíslil maloletému A. na materskú školu s poplatkom školné 58 Eur mesačne s tým, že od 01.09.2025 bude maloletý A. predškolač bez školného, stravné 35 Eur mesačne, vyučovanie anglického jazyka 20 Eur mesačne, futbal 25 Eur mesačne, iné výdavky, a to úprava vlasov - strihanie 12 Eur mesačne, priemerné náklady na liečbu 50 Eur mesačne s priemernou frekvenciou ochorení jedenkrát mesačne. Otec zaplatil polovicu vyšetrenia zraku A. z celkovej sumy 80 Eur a polovicu ceny okuliarov z celkovej sumy 189 Eur. Čo sa týka výdavkov C., tak na plienky je to 30 Eur mesačne, na detské mlieko 18 Eur mesačne, priemerné náklady na liečbu 50 Eur mesačne, kurzy detského plávania 70 Eur mesačne, gymnastika 150 – 160 Eur za 16 lekcií t.j. 9 - 10 Eur za lekciu. Od septembra 2025 začne C. navštevovať materskú školu so školným 58 Eur mesačne a stravným 35 Eur mesačne. Obidvom deťom vznikajú náklady na uskladnenie pupečníkovej krvi priemerne 91 Eur ročne. Zároveň pri rozhodovaní súd vychádzal aj z toho, že obidvom maloletým deťom vznikajú bežné náklady zahŕňajúce stravu, hygienu, ošatenie, obuv, zdravotnú starostlivosť, kultúru, šport a iné spoločenské aktivity. Súd prvej inštancie poukázal na to, že spotreba detí je limitovaná životnou úrovňou rodičov, ktorá ovplyvňuje mieru uspokojovania potrieb detí od najnevyhnutnejších, cez bežné až po nadštandardné. Preto nie je potrebné vyčísl'ovať bežné náklady na stravu, hygienu, oblečenie, obuv. Obdobne to platí aj pri rodičoch pri životných nákladoch na stravu, hygienu, ošatenie, obuv, zdravotnú starostlivosť, kultúru, šport a iné spoločenské aktivity.

4. Čo sa týka matky maloletých detí, súd prvej inštancie zoberal do úvahy, že je na rodičovskej dovolenke s príspevkom 6.190 Kč mesačne (približne 247 Eur), žije v trojizbovom byte v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Za bývanie má náklady 280 Eur mesačne, elektrická energia 90 Eur mesačne, televízia, internet a telefón 55 Eur mesačne, poisťné za byt 150 Eur ročne, používa osobné motorové vozidlo Peugeot 206 svojich rodičov, kde platí povinné zmluvné poisťné ročne vo výške 109 Eur a priemerná spotreba pohonných hmôt je 100 – 150 Eur mesačne.

Otec maloletých detí má príjem zo závislej činnosti ako zamestnanec a výkonu funkcie konateľa v obchodnej spoločnosti svojho zamestnávateľa. Na základe potvrdení od zamestnávateľa otca pre účely určenia výživného súd prvej inštancie vychádzal z čistého priemerného mesačného príjmu otca maloletých detí za obdobie od mája 2024 do apríla 2025 vo výške 81.920,75 Kč (približne 3.261,20 Eur). Čo sa týka výdavkov otca, tak preukázal, že na kúpu bytu v E. B., ktorý využíva výlučne matka s deťmi, použil prostriedky z pôžičky od fyzickej osoby (G. A. F.) vo výške istiny 190.000 Eur, ktorú spláca po 1.000 Eur mesačne. Žije v byte v Českej republike, ktorý je v podielovom spoluvlastníctve s manželkou. Jeho mesačné výdavky predstavovali náklady na bývanie v byte v Českej republike 132 Eur, elektrika 62 Eur, televízia a internet 19 Eur, náklady na byt v E. B. 200 Eur, výživné na A. XXX P., výživné na C. 400 Eur, poisťné pre A. 45 Eur, poisťné pre C. 60 Eur, výživné pre manželku 300,- Eur, poisťné pre manželku 82,- Eur. Tieto úhrady otca maloletých detí medzi účastníkmi sporné neboli. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že pri každej fyzickej osobe sa predpokladá, že vynakladá bežné náklady na stravu, hygienu, obuv, zdravotnú starostlivosť, regeneráciu, kým sa nepreukáže, že fyzická osoba má osobitné potreby a jej výdavky sú zvýšené z dôvodu zhoršeného zdravotného stavu a podobne. U otca maloletých detí je klesajúca tendencia príjmu, ale aj tak je jeho príjem možné považovať za nadštandardný. Súd prvej inštancie nezistil žiaden iný príjem otca okrem mzdy a odmeny konateľa. Exotické dovolenky (Maledivy, Seychely, Mauricius a podobne) z obdobia pred a po uzavretí manželstva rodičov maloletých detí v luxusných hoteloch, či lety v business triede neurčujú štandard životnej úrovne rodiny v súčasnosti, pokiaľ boli zaplatené z preukázaných príjmov otca, prípadne uhrádzané obchodnými partnermi zamestnávateľa otca. Každý z rodičov žije v byte, dovolenky a dary počas spolužitia užívali všetci členovia rodiny. Rodičia maloletých detí zvolili tradičný model rodiny, keď otec zabezpečoval príjem do rodiny a matka sa starala o domácnosť a deti. Dôsledkom ukončenia spolužitia je nárast nákladov, keďže rodičia namiesto jednej domácnosti vedú dve samostatné domácnosti.

Pri rozhodovaní o výživnom zohľadnil súd prvej inštancie schopnosti, možnosti, majetkové pomery rodičov, životnú úroveň rodičov, mieru osobnej starostlivosti rodičov o deti a odôvodnené potreby detí. Konštatoval, že otec doposiaľ dobrovoľne prispieval na výživu maloletých detí po 400,- Eur mesačne, hoci navrhoval 350,- Eur mesačne. Kritériá na určenie výživného, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie, bol čistý príjem povinného rodiča, životná etapa dieťaťa, počet vyživovacích povinností rodiča (k deťom), miera osobnej starostlivosti a styku rodiča s dieťaťom. Čistý príjem otca ustálil na 3.261,20 Eur a maloleté deti A. a C. sú deti predškolského veku, čomu zodpovedá 12 % z čistého priemerného mesačného príjmu otca na každé dieťa (po 392,- Eur, spolu 784,- Eur), otec má vyživovaciu povinnosť k dvom maloletým deťom, s deťmi sa pravidelne styka a výživné by nemalo presiahnuť 30 % z čistého priemerného príjmu otca (978,35 Eur). Poukázal na to, že osobná starostlivosť otca o deti je nastavená na bežný styk (dva víkendy v mesiaci od štvrtka 18:00 hod. do nedele do 18:00 hod.) – približne 6 dní v mesiaci a približne polovicu školských prázdnin a sviatkov tak, ako bolo uvedené vo výroku I. rozsudku. Otec má vytvorené podmienky, aby sa v čase, ktorý matka venuje starostlivosti o deti, venoval pracovným povinnostiam a svojej regenerácii. Keďže ide o deti v rovnakej životnej etape, súd prvej inštancie ustálil výživné na obidve deti na 395 eur mesačne odo dňa začatia konania. Zameškané výživné nevzniklo, lebo otec prispieval na ich výživu po 400 Eur mesačne k rukám matky.

5. V ďalšom súd prvej inštancie poukázal na ust. § 54 CMP, v zmysle ktorého otec maloletých detí prostredníctvom zástupkyne si uplatnil nárok na náhradu trov konania, a to podaním zo dňa 13.05.2025 v dôsledku účasti na pojednávaní dňa 26.03.2025, ktoré vznikli právnomu zástupcovi otca kvôli neúčasti matky maloletých detí a jej právnej zástupkyne bez predchádzajúceho ospravedlnenia a žiadosti o odročenie pojednávania, tým došlo k zmareniu pojednávania, na ktoré boli manželka navrhovateľa a jej zástupkyňa riadne predvolané. Rovnako si uplatnil nárok na náhradu trov konania podaním zo dňa 13.05.2025 aj v súvislosti s účasťou na pojednávaní dňa 14.04.2025, ktoré mu vznikli kvôli neúčasti matky maloletých detí a ich zástupkyne bez ospravedlnenia, čím došlo k nedôvodnému predĺženiu konania. Súd prvej inštancie mal za to, že matka zavinila trovy konania v súvislosti s jej neúčastou na pojednávaniach dňa 26.03.2025 a dňa 14.04.2025, nakoľko sa neospravedlnila, ani jej právna zástupkyňa, čím došlo k nedôvodnému predĺženiu konania. Súd prvej inštancie priznal otcovi maloletých detí separátne trovy konania za účasť na pojednávaní dňa 26.03.2025 vo výške 525,59 Eur, ktoré predstavujú trovy právneho zástupcu otca, špecifikované v odseku 19. odôvodnenia rozsudku a rovnako priznal aj trovy právneho zástupcu otca v súvislosti s pojednávaním zo dňa 14.04.2025 vo výške 418,77 Eur, vyčíslené v odseku 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku.

6. O trovách konania o úprave výkonu rodičovských práv a povinností na čas do rozvodu súd rozhodoval podľa ust. § 52, § 57, § 58 ods. 1 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok III. napadnutého rozsudku).

7. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie matka maloletých detí v podaní doručenom súdu dňa 17.08.2025 (č.l. 133 súdneho spisu), do výrokov II. 1., II. 2. a IV. 1., IV. 2. rozsudku, a to z odvolacích dôvodov v zmysle § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP, kde súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odôvodnení odvolania matka poukázala na to, že súd konštatoval, že životná úroveň rodičov ovplyvňuje mieru uspokojovania potrieb detí od najnevyhnutejších cez bežné až po nadštandardné, preto nie je potrebné vyčíslovať bežné náklady. S týmto postojom súdu matka súhlasí, nerozumie, prečo potom súd prvej inštancie neakceptoval, že maloletí majú právo mať zvýšené bežné náklady, a to z titulu vysokej životnej úrovne otca, ktorý svoje bežné náklady niekoľkokrát počas konania menil, aby ich optimalizoval. Súd prvej inštancie pri určovaní výšky výživného sa vôbec nevysporiadal s aktuálnou situáciou matky, ktorá je toho času na rodičovskej dovolenke s maloletým C. s mesačným príjmom 247,- Eur a situáciu otca, uvedenú v odseku 11. a 12. odôvodnenia rozsudku len konštatoval. Matka ani v jednom bode rozsudku nenašla, že by sa súd vysporiadal s tým, že v konaní bolo riadne preukázané, že otec disponoval úsporami, s ktorými mal údajne zaplatiť časť pôžičky za byt, že matka ani nevedela, že na kúpu bytu si otec mal údajne požičiavať od svojho dlhoročného priateľa a obchodného partnera. Súd prvej inštancie zohľadnil údajnú zlú hospodársku situáciu zamestnávateľa otca, nevzal však do úvahy, že matka predložila dôkazy o tom, že tá zlá hospodárska situácia zamestnávateľa mala byť aj v čase, kedy otec dosahoval vysoké príjmy.

Matka pracne spracovala životnú úroveň, ktorú mala rodina od uzavretia manželstva až do začiatku roka 2024, kedy si otec našiel mimomanželskú známosť a bol rozhodnutý manželstvo ukončiť. S tým sa súd len veľmi povrchno vysporiadal v odseku 12. odôvodnenia rozhodnutia. Matka bola toho názoru, že

jednoznačne preukázala, že otec mal a aj má možnosti, schopnosti a životnú úroveň, aby prispieval na výživu maloletému A. 750,- Eur a maloletému C. 750,- Eur. Súd postupoval nesprávne, keď na výšku výživného použil metodiku, ktorá neplatí pre vysokopříjmových rodičov.

Rovnako, čo sa týka povinnosti matky nahradiť navrhovateľovi separátne trovy konania za porušenie povinnosti dostaviť sa na pojednávanie dňa 26.03.2025 vo výške 525,59 Eur uviedla, že považuje toto rozhodnutie za neoprávnené a nespravodlivé, nakoľko neúčast' na pojednávaniach v tomto termíne riadne ospravedlnila z dôvodu, že bola s maloletým A. na logopédii, o čom predložila aj doklad. Okrem iného, matka takto separátne uplatňované trovy otca považuje za obohacovanie sa na úkor matky, pretože otec a aj jeho právny zástupca vedeli, že sa matka a jej právny zástupca nedostavia v ten deň na pojednávanie, ktoré boli dve, a to rozvod manželstva a úprava práv a povinností rodičov do rozvodu. Čo sa týka povinnosti matky nahradiť otcovi separátne trovy konania za porušenie povinnosti dostaviť sa na pojednávanie dňa 14.04.2025, si matka dovoľuje uviesť, že aj v tomto prípade bola jej neúčast' na pojednávaniach riadne ospravedlnená, za účelom možnosti uzavretia rodičovskej dohody. Matka má za to, že tieto nedorozumenia v rámci termínov pojednávania a ich prípadnými ospravedlneniami spôsobil samotný súd, keď vytyčoval termíny v dvoch, dá sa povedať, totožných konaniach v jeden deň s hodinovým rozstupom. Častokrát samotný súd urobil vo jeho predvolaniach chyby, keď na nich uvádzal chybné konania.

Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. 1., IV. 1. a IV. 2. s tým, že by zaviazal otca povinnosťou prispievať na výživu maloletého A. vo výške 750,- Eur mesačne a maloletého C. vo výške 750,- Eur mesačne počnúc od 19.11.2024 vždy do každého 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky s tým, že nepriznáva navrhovateľovi náhradu separátnych trov konania za porušenie povinnosti manželky navrhovateľa ustanoviť sa na pojednávanie dňa 26.03.2025 a dňa 14.04.2025, prípadne odvolací súd napadnuté výroky rozsudku súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

8. Otec vo vyjadrení k odvolaniu matky v podaní doručenom súdu dňa 14.10.2025 (č.l. 141 súdneho spisu) uviedol, že výška výživného reflektuje možnosti a schopnosti otca ako povinného rodiča a tiež berie do úvahy oprávnené potreby detí. Súdom určené výživné pokrýva nielen základné, ale aj vyššie, než štandardné potreby maloletých detí. Spotreba detí je odrazom životnej úrovne rodičov, ako tiež konštatuje súd v rozsudku. Súd prvej inštancie počas konania vykonal podrobné dokazovanie, najmä pokiaľ ide o možnosti a schopnosti otca ako povinného rodiča plniť výživné na deti, skúmal jeho príjmy, majetkové pomery, ktoré otec neskrýval, ako to naznačuje matka maloletých a súdu dobrovoľne predložil všetky podklady, ktoré od neho požadoval a vypovedal ku všetkým aspektom jeho príjmov a majetkových pomerov. K tvrdeniam matky, že si mal otec účelovo upravovať výšku svojich mesačných výdavkov a tiež, že spochybňuje údaje o zlej hospodárskej situácii zamestnávateľa otca, otec uviedol, že tvrdenia v týchto otázkach doložil súdu listinnými dôkazmi a pokiaľ ide o ekonomickú situáciu jeho zamestnávateľa, tiež kópiami audítorských správ. Naopak, je to matka, ktorá tvrdila, že jej mesačné výdavky na dve deti, ktoré sú zdravé a nemajú špeciálne potreby, sú vo výške celkom 2.496,- Eur mesačne, nemá otec vedomosť, že by priložila dôkazy, ktoré by preukázali jej tvrdenia. Čo sa týka separátnych trov konania, matka bola v konaní právne zastúpená, mala možnosť uplatňovať v konaní svoje procesné práva, zúčastňovať sa súdnych pojednávaniach, na ktoré bola (aj právna zástupkyňa) riadne predvolaná a v prípade akýchkoľvek pochybností ohľadom termínov vytyčených v pojednávaniach skontrolovať uvedené nahliadnutím do súdneho spisu, alebo kontrolou na webovej stránke príslušného súdu, resp. dopytovaním sa v informačnej kancelárii súdu. Otec sa s rozhodnutím súdu ohľadne priznaných trov právneho zastúpenia stotožňuje, on ako účastník konania a jeho právna zástupkyňa, ustanovená kolízna opatrovníčka a konečne aj súd, všetci títo boli schopní sledovať spisové značky (matka bola na Okresnom súde Liptovský Mikuláš účastníčkou konania o rozvod manželstva sp.zn. 9P/134/2024 a súčasne ako navrhovateľka vedie ďalšie konanie o určenie výživného na manželku sp.zn. 20Pc/47/2024) a riadne sa dostaviť v určenom čase na súdom vytyčené pojednávanie. Pokiaľ ide o okolnosti, týkajúce sa priznania separátnych trov, spojených s pojednávaniach vytyčenými na deň 26.03. a 14.04.2025, s týmito sa otec stotožňuje s argumentáciou súdu. Neospravedlnená neúčast' matky na niektorých pojednávaniach je o to zarážajúca, že matka má vedomosť o tom, že otec žije a pracuje v Českej republike a jeho právna zástupkyňa má sídlo v Košiciach, teda ak náležite neospravedlnila svoju neúčast', otec ako aj jeho právna zástupkyňa sa museli dostaviť na súd v určenom termíne. Týmto vznikali prieťahy v konaní a v konečnom dôsledku aj súdom priznané separátne trovy. Na základe vyššie uvedeného otec navrhol, aby odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ako vecne správny.

9. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu matky uviedol, že sa odvoláva na vyjadrenie tunajšieho úradu zo dňa 09.06.2025 (č.l. 144 súdneho spisu).

10. Do momentu konania a rozhodovania odvolacím súdom ďalšie podania nenasledovali.

11. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP v spojení s § 3 ods. 5 písm. a) CMP), na základe odvolania podaného v zákonnej odvolacej lehote osobou oprávnenou, a to matkou maloletých detí, postupom bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, posúdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za aplikácie ust. § 65, § 66, § 67 CMP a verejným vyhláseným rozsudku odvolacím súdom za rešpektovania § 219 ods. 1,3 CSP bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. 1., II.2. v závislom výroku III.. o trovách prvoinštančného konania, výroku IV.2. potvrdil ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP. Vo výroku IV.1. rozsudok súdu prvej inštancie odvolací súd zmenil podľa § 388 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

12. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP v spojení s § 67 CMP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predložením súdneho spisu, odvolací súd v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP.

13. Po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutočný stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo účastníkov na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku je súd prvej inštancie koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, rozsudok súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v § 220 ods. 2 CSP. Nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Len na zdôraznenie vecnej správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za podstatné sa potom vyjadriť osobitne k odvolacím dôvodom otca, v ostatnom poukazuje na dostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie.

14. Za rešpektovania ust. § 65, § 66 CMP odvolací súd uvádza, že základom pre jeho konanie bolo odvolanie podané matkou maloletých detí proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bol upravený výkon rodičovských práv a povinností k maloletým deťom na čas do rozvodu. Matka podaným odvolaním napadla výroky II. 1., II. 2. a s tým súvisiaci výrok III. o trovách prvoinštančného konania, rovnako matka napadla aj výroky IV. 1., IV. 2., výrok I. nebol napadnutý odvolaním matky, nakoľko týmto výrokom súd schválil dohodu rodičov ohľadom zverenia maloletých detí do osobnej starostlivosti, ohľadom styku otca s maloletými deťmi a proti tomuto výroku ani prípustné odvolanie nebolo. V tejto časti teda zostal rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.

15. Plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine); vyživovacia povinnosť rodičov k deťom je ich primárnou povinnosťou a z tohto dôvodu má výživné prednosť pred inými výdavkami rodičov; výživou dieťaťa sa rozumie uspokojovanie všetkých životných potrieb pre jeho všestranný telesný a duševný vývoj, teda nielen zabezpečovanie odôvodnených hmotných potrieb dieťaťa (napr. jedlo, oblečenie, obuv), ale aj potrieb, ktoré sú dôležité pre jeho výchovu a všestranný vývoj (napr. vzdelávanie, kultúrne, športové a rekreačné potreby a podobne). Pri určení konkrétneho rozsahu vyživovacej povinnosti súd

prihliada teda na odôvodnené potreby oprávneného (§ 75 ods. 1 Zákona o rodine), ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery obidvoch rodičov (§ 62 ods. 2 prvá veta Zákona o rodine). Schopnosti a možnosti rodičov súd zohľadňuje podľa všetkých relevantných hľadísk, najmä z hľadiska ich veku, zdravotného stavu, dosiahnutej kvalifikácie, možností ich uplatnenia a podobne.

16. Podstatou odvolania podaného matkou maloletých detí bolo namietanie nedostatočne zisteného skutkového stavu, nesprávne právne posúdenie veci, ak neboli v potrebnom rozsahu skúmané príjmy a výdavky na strane otca maloletých detí a tým nesprávne určená vyživovacia povinnosť otcovi, ak jeho schopnostiam a možnostiam zodpovedá suma výživného 750,- Eur na každé dieťa mesačne. Odvolací súd k výroku II. 1. rozsudku súdu prvej inštancie a k odôvodneniu viažucemu sa k tomuto výroku o povinnosti otca prispievať na výživu maloletých detí u každého rovnakou sumou 395,- Eur mesačne, konštatuje vecnú správnosť rozhodnutia ako aj dostatočné odôvodnenie. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o výživnom správne aplikoval ust. § 62 ods. 1, 2, 4, 5 a § 75 Zákona o rodine a zohľadnil možnosti, schopnosti a majetkové pomery rodičov, životnú úroveň rodičov, mieru osobnej starostlivosti rodičov o deti, odôvodnené potreby detí a zároveň použil aj metodickú príručku pre výpočet výživného (tabuľkové výživné). Odvolací súd nezistil relevantnosť odvolacích dôvodov matky maloletých detí k výroku II. 1. rozsudku súdu prvej inštancie a ani, že by odôvodnenie viažuce sa k tomuto výroku bolo nepresvedčivé, nezrozumiteľné, ak je zdôvodnenie súdom prvej inštancie s rešpektovaním náležitostí vyžadovaných ust. § 220 ods. 2 CSP je riadne zdôvodnené, z akých vykonaných dôkazov dospel súd prvej inštancie k skutkovému záveru o výške vyživovacej povinnosti otca, ktoré následne aj právne posúdil spôsobom, pre ktorý neboli splnené dôvody na iné rozhodnutie odvolacím súdom, než na potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. 1.. Dostatočne zistený skutkový stav a správne tak skutkové závery, ako aj právne vyhodnotenie napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie k výroku II. 1. o vyživovacej povinnosti otca maloletých preto nedávali podklad na zvýšenie vyživovacej povinnosti otcovi voči maloletým deťom v sume 750,- Eur mesačne na každého tak, ako to matka požadovala v odvolaní. Vzhľadom na vek maloletých detí je prioritne potrebné výživným pokryť potreby a výdavky maloletých detí na ich vývoj a vývin, t.j. každodenné potreby. Výrok II. 1. rozsudku súdu prvej inštancie o vyživovacej povinnosti otca v sume 395,- Eur mesačne na každé dieťa na jednej strane pokrýva potreby maloletého dieťaťa, na druhej strane aj takto určenou vyživovacou povinnosťou otcovi maloletých detí, ktorému maloleté deti nie sú zverené do osobnej starostlivosti, tieto participujú aj na životnej úrovni otca, ktorá, podľa vykonaného dokazovania, prevyšuje životnú úroveň matky maloletých detí. Pre správnosť určenej výšky vyživovacej povinnosti otcovi nebol súd prvej inštancie povinný a v štádiu odvolacieho konania ani odvolací súd zachádzať do detailov jednotlivých položiek výdavkov, ak boli rešpektované zákonné predpoklady pre správne určenie vyživovacej povinnosti vyplývajúce z ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine, t.j. vychádzalo sa z odôvodnených potrieb maloletých detí ako oprávnených a zo schopností, možností a majetkových pomerov otca maloletých detí ako osoby povinnej. Odvolací súd sa stotožnil aj s neurčením zameškaného výživného súdom prvej inštancie napadnutým výrokom II. 2. rozsudku súdu prvej inštancie, rovnako vychádzajúc z medzi účastníkmi nesporného stavu, a to, že otec na výživu maloletých detí prispieval sumou 400,- Eur mesačne na každého. Preto aj v tejto časti bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený ako vecne správne rozhodnutie a odvolací súd odkazuje na odsek 13. odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožňuje v celom rozsahu. Rovnako konštatuje, že súd prvej inštancie pri maloleťom A., ktorý v čase rozhodovania súdu mal 5 rokov a maloletý C. 2 roky, v odseku 10. odôvodnenia rozsudku riadne odôvodnil potreby maloletých detí vzhľadom na ich vek a odôvodnené potreby. V odsekoch 11., 12. odôvodnenia rozsudku súd prvej inštancie dostatočným spôsobom zistil možnosti a schopnosti rodičov vrátane ich príjmov, majetkových pomerov.

17. V súvislosti s odvolacou námietkou týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd uvádza, že nesprávne právne posúdenie môže spočívať v takom postupe, pri ktorom súd pri rozhodnutí použije nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikuje správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretuje, alebo správnu právnu normu síce správne vyloží, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikuje. Pri preskúmaní obsahu spisu a rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd konštatuje, že takáto situácia v danej veci nenastala.

Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní napadnutým výrokom II.,1, II.2. vychádzal zo zákonnej úpravy ust. § 62 ods. 1 až 5, § 75 ods. 1 Zákona o rodine, ktoré na vec správne aplikoval.

18. Odvolací súd ako nedôvodnú zhodnotil aj námietku matky, že súd prvej inštancie sa pri určovaní výšky výživného riadil metodikou určovania výživného, tzv. tabuľkovým výživným, a to práve z dôvodu,

ako bolo už vyššie uvedené, že súd prvej inštancie zohľadňoval všetky zákonné kritériá vyplývajúce z § 62 ods. 2 až 5 a § 75 ods. 1 Zákona o rodine. Poznomenáva, že i keď právne predpisy Slovenskej republiky neurčujú tabuľkovú úpravu výživného a určenie výživného je v zmysle zákona nutné posudzovať individuálne, s ohľadom na všetky okolnosti prípadu, práve metodika pre výpočet výživného zverejnená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorá je síce materiálom odporúčacieho charakteru, má za cieľ zjednocovanie procesných postupov a rozhodovacej praxe súdov v rodinnoprávnej agende, pričom z tejto metodiky vyplýva, že v prípade existencie dvoch vyživovacích povinností u dieťaťa v predškolskom zariadení predstavuje primerané výživné cca 12 % z priemerného čistého mesačného príjmu povinného rodiča. Pokiaľ súd prvej inštancie bral do úvahy ako pomocné kritérium uvedenú metodiku, je treba považovať súdom prvej inštancie určené výživné v sume 395,- EUR na maloletého A. a v sume 395,- EUR na maloletého C. za primerané.

19. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. 1. a II. 2. v spojení so závislým výrokom III. o trovách prvoinštančného konania potvrdil ako vecne správne rozhodnutie cez úpravu v § 387 ods. 1 CSP v spojení s § 2 ods. 1 CMP.

20. Matka podala odvolanie aj do jej povinnosti nahradiť otcovi maloletých detí separátne trovy konania za porušenie povinnosti ustanoviť sa na pojednávania v dňoch 26.03.2025 a 14.04.2025, teda do výrokov IV. 1. a IV. 2. rozsudku súdu prvej inštancie.

21. Podľa § 54 CMP, ak účastník, jeho zástupca alebo ten, kto mal v konaní nejakú povinnosť, zaviniť trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, je povinný ich nahradiť.

22. Podľa § 57 CMP o povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh.

23. Podľa § 58 ods. 1 CMP o nároku na náhradu a o výške trov konania rozhoduje súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

24. Odvolací súd zo spisu zistil, že na pojednávania nariadené na deň 26.03.2025 boli riadne predvolaní matka, jej právny zástupca, otec, jeho právny zástupca, ako aj kolízny opatrovník (č.l. 60 rub súdneho spisu). Zo Zápisnice o pojednávanií zo dňa 26.03.2025 (č.l. 73 súdneho spisu) bolo preukázané, že v predmetnej veci sp.zn. 9P/144/2024 nebola sudkyňi predložená žiadna žiadosť o odročenie pojednávania, prípadne ospravedlnenie neúčasti na pojednávanií zo strany matky detí a jej splnomocnenej zástupkyne s tým, že bolo skonštatované, že súdu je známe z úradnej činnosti, že v inej veci totožných účastníkov konania sp.zn. 9P/134/2024 matka maloletých detí požiadala o odročenie pojednávania. Z obsahu vyšie uvedenej zápisnice o pojednávanií mal odvolací súd preukázané, že pojednávania nebolo odročené a v rámci vykonaného pojednávania bol vypočutý otec maloletých detí, zároveň aj kolízny opatrovník. Pojednávania bolo odročené na deň 14.04.2025.

Odvolací súd mal ďalej zo spisu zistené, že matka, ako aj právny zástupca matky, boli riadne predvolaní aj na ďalší termín pojednávania, ktoré sa malo konať dňa 14.04.2025, o čom svedčia doručky o prevzatí predvolania (č.l. 69 rub súdneho spisu). V Zápisnici o súdnom pojednávanií zo dňa 14.04.2025 (č.l. 79 súdneho spisu) bolo konštatované, že matka maloletých detí a splnomocnená zástupkyňa matky maloletých detí sa nedostavili, nepožiadali o odročenie pojednávania, neospravedlnili svoju neúčasť, urobili to iba v konaní o rozvod manželstva spojeného s úpravou výkonu rodičovských práv a povinností vo veci sp.zn. 9P/134/2024, kde súd skonštatoval, že zrejme rovnaké dôvody neprítomnosti sú aj v konaní 9P/144/2024, predovšetkým neprítomnosť splnomocnenej zástupkyne matky na území Slovenskej republiky s tým, že by mala tráviť čas v Chorvátsku na návšteve s príbuznými. Súdom prvej inštancie pojednávania nariadené na deň 14.04.2025 nevykonali, odročili ho na nový termín 14. mája 2025 a náhradný termín 21. mája 2025, a to z dôvodu opätovného predvolania matky maloletých detí a jej splnomocnenej zástupkyne. Zároveň odvolací súd mal zo spisu preukázané, že právny zástupca otca si uplatnil náhradu separátnych trov konania, ktoré mu vznikli dňa 26.03.2025, nakoľko sa navrhovateľka ani jej právna zástupkyňa nezúčastnili pojednávania bez predchádzajúceho informovania a ospravedlnenia súdu (č.l. 81 súdneho spisu) a rovnako si uplatnil i náhradu trov konania aj ktoré vznikli dňa 14.04.2025, nakoľko sa navrhovateľka ani jej právna zástupkyňa nezúčastnili na pojednávanií bez predchádzajúceho informovania a ospravedlnenia.

25. Zásada procesnej zodpovednosti vyjadrená v § 54 CMP znamená zodpovednosť za trovy konania, ktoré strana sporu zbytočne zavinila svojim správaním. Zavinenie spočíva v porušení procesných povinností vyplývajúcich zo zákona alebo v súlade so zákonom uložených súdom, ku ktorému došlo aspoň z nebanlivosti. Predpokladom uloženia povinnosti na náhradu trov je zavinené porušenie procesnej povinnosti, ktoré malo za následok trovy, ktoré protistrana vynaložila zbytočne. Povinnosť na náhradu trov konania teda vzniká, ak vznikli trovy, ktoré neboli efektívne vynaložené, pretože procesný úkon bol zmarený a vznik týchto trov bol v príčinnej súvislosti so zavinením. Najčastejšie tu ide o situácie, keď niektorá zo strán zmarí pojednávanie, uvedie nepravdivé tvrdenie, podá nadbytočný návrh na vykonanie dôkazu, o ktorom strana musela vedieť, že vyvolá nepotrebné trovy, zmarí vykonanie dôkazu a podobne a výlučne z tohto dôvodu došlo k neodôvodnenému predĺženiu konania. Zásada zodpovednosti za zavinenie znamená, že súd uloží povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že vznikli. Táto povinnosť môže vzniknúť samotnému účastníkovi, právnenému zástupcovi, ale aj svedkovi, znalcovi, rovnako aj osobe, ktorá má napríklad edičnú povinnosť, resp. iná osoba, ktorá má v konaní určitú povinnosť atď.. Pojem zavinenie je potrebné vykladať v procesnom zmysle a súvisí predovšetkým s porušením procesných povinností, čo má vplyv na plynulosť, rýchlosť a hospodárnosť konania. Zavinením sa rozumie porušenie procesných povinností (úmyselne alebo z nebanlivosti), ktoré vyplývajú zo zákona, alebo ktoré súd uložil na základe zákona, v dôsledku čoho došlo k zmareniu úkonu. K zmareniu konkrétneho procesného úkonu prišlo práve a len v príčinnej súvislosti s zavineným konaním účastníka, jeho zástupcu alebo tretej osoby, ktorá mala v konaní určitú povinnosť. Vzhľadom na dikciu ust. § 57 CMP je aj v tomto prípade predpokladom priznania nároku na náhradu separátnych trov konania, ktoré vznikli zavinením, pričom by inak neboli vznikli, ich uplatnenie, čiže súd o povinnosti nahradiť separátne trovy konania rozhoduje len na návrh, ktorý bol podaný právnym zástupcom otca maloletých detí.

26. Odvolací súd v posúdení odvolania matky v súvislosti s výrokmi IV. 1. a IV. 2. konštatuje, že čo sa týka uplatnenia nároku na separátne trovy konania v súvislosti s účasťou otca, ako aj jeho právneho zástupcu, na pojednávaní konanom dňa 26.03.2025 bez prítomnosti matky a jej právneho zástupcu, konštatuje, že pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 26.03.2025, bolo vykonané, to znamená, že úkon vykonania pojednávania nebol zmarený, súd vypočul otca maloletých detí, kolízneho opatrovníka a pojednávanie odročil na nový termín. V danom prípade nedošlo k zmareniu procesného úkonu v príčinnej súvislosti s porušením povinnosti matky a jej právnej zástupkyne zúčastniť sa na nariadenom pojednávaní. Z tohto dôvodu mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku IV. 1. o priznaní separátnych trov konania za porušenie povinnosti matky ustanoviť sa na pojednávanie dňa 26.03.2025 nie je správne, z tohto dôvodu zmenil výrok IV. 1. tak, že otec maloletých detí nemá nárok na náhradu separátnych trov konania za porušenie povinnosti matky ustanoviť sa na pojednávanie dňa 26.03.2025 (§388 CSP). Čo sa týka výroku IV. 2., tak odôvodnenie rozsudku viažuce sa k tomuto výroku považoval odvolací súd za vecne správne, a preto tento výrok bol odvolacím súdom potvrdený podľa § 387 ods. 1 CSP. Odvolací súd mal preukázané, že pojednávanie, ktoré sa konalo dňa 14.04.2025, nebolo vykonané, bol odročené z dôvodu neprítomnosti matky a jej právnej zástupkyne, bez ich ospravedlnenia, čím došlo k zmareniu takto nariadeného pojednávania v príčinnej súvislosti s neúčasťou matky a jej zástupkyne. Tým vznikli zbytočné trovy otca a jeho zástupcu, ktorí sa na toto pojednávanie dostavili. Rovnako sa odvolací súd stotožňuje aj s výpočtom výšky týchto separátnych trov konania, ktoré pozostávajú z odmeny a náhrady advokátky za poskytnutie právnej služby za jeden právny úkon právnej služby, a to podľa vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2024 Z.z., a to za účasť na pojednávaní dňa 14.04.2025 v odseku 31. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, a preto naň v celom rozsahu odkazuje.

27. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 52 CMP tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže nebol zistený žiaden z dôvodov pre pripustenie výnimiek z jeho aplikácie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).